

Virágvasárnap 2024. március 24.

A síró Király

Énekek: 330,1-3 331,1 331,2-4 24,4 464

Lekció: Lk 19, 28-40

Jézus bevonul Jeruzsálembe. Jézus siratja Jeruzsálemet

[28](#) Miután ezeket elmondta, továbbhaladt Jeruzsálem felé. [29](#) Amikor közeledett Bétfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyénél elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik: [30](#) Menjetek a szemben fekvő faluba, és amikor beértek, találtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen még nem ült ember: oldjátok el, és vezessétek ide! [31](#) Ha pedig valaki megkérdezi tőletek: Miért oldjátok el? – mondjátok ezt: Az Úrnak van szüksége rá. [32](#) Amikor a küldöttek elmentek, mindent úgy találtak, ahogyan megmondta nekik. [33](#) Miközben eloldották a szamárcsikót, gazdái ezt kérdezték tőlük: Miért oldjátok el a szamárcsikót? [34](#) Ők így feleltek: Mert az Úrnak van szüksége rá. [35](#) Azután elvezették Jézushoz a szamárcsikót, ráterítették felsőruhájukat, és felültették rá Jézust. [36](#) Amint ment tovább, az emberek az útra terítették felsőruhájukat. [37](#) Mikor pedig már közeledett az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve fennhangon dicsérni kezdte Istent mindazokért a csodákért, amelyeket láttak, [38](#) és ezt kiáltották: *Áldott a király, aki az Úr nevében jön! A mennyben békeesség, és dicsőség a magasságban!* [39](#) A sokaságból néhány farizeus ezt mondta neki: Mester, utasítsd rendre a tanítványaidat! [40](#) De ő így válaszolt: *Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.*

„Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta, és így szólt: Bárcsak felismerted volna ezen a napon te is a békeességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemed elől. Mert jönnek majd rád napok, amikor ellenségeid ostromfalat emelnek körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak, földre tipornak téged és fiaidat, akik falaid között laknak, és kő kövön nem marad benned, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.” (Lk 19,41-44)

Kedves Testvéreim!

Valamennyi evangélista beszámol arról az eseményről, amikor Jézus ünneplő tömeg kíséretében bevonul szamárháton Jeruzsálembe. Az egyes híradások más-más szempontokat hangsúlyoznak. Ezek közül egyszerre csak néhányra lehet figyelni. Próbáljuk mi is így – a teljesség igénye nélkül – figyelmünket arra irányítani, amit Lukács tartott fontosnak kiemelni, és ismerjük fel benne a nekünk szóló üzenetet.

Az Úr Jézus Jerikót utoljára érintve halad az útján, amelyről jól tudja, hol és hogyan végződik. Közben elmondja a minákról szóló példázatot, *„mert közel volt Jeruzsálemhez, és azt gondolták, hogy azonnal meg fog jelenni az Isten országa. Így szól tehát: Egy előkelő ember távoli országba utazott, hogy királyi méltóságot szerezzen magának, és úgy térjen vissza”*. Szolgáinak átadott tíz minát, hogy kereskedjete, amíg vissza

nem jön. „Alattvalói azonban gyűlölték őt, ezért küldöttséget menesztettek utána, és azt üzenték: Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék felettünk”. Miután megszerezte a **királyi** méltóságot és visszatért, számadást tartott szolgálóival és ellenségeivel, kik nem akarták, hogy **királlyá** legyenek felettük.

Kedves Testvéreim! Vajon ki értette ezt akkor, és ki tudta összefüggésbe hozni Jézussal? Ki látta meg Őt a példázatban? Noha a tanítványok és a Jeruzsálembé érkezett zarándokok szíve is arra volt hangolva, hogy Őt **királyként** köszöntsék... Jézus pedig valóban **király**. Akinek minden és mindenki a rendelkezésére áll. Ezt tapasztalják azok a tanítványok, akiket előre küld, és mindent úgy találnak, ahogyan Jézus megmondta.

*„Azután elvezették Jézushoz a számárcsikót, ráterítették felsőruhájukat, és felültették rá Jézust. Amint ment tovább, az emberek az útra terítették felsőruhájukat. Mikor pedig már közeledett az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve fennhangon dicsérni kezdte Istent mindazokért a csodákért, amelyeket láttak”. A tanítványok és a sokaság részéről egy spontán örömmegnyilvánulás ez, leginkább a Jézus által cselekedett csodák miatt. Ez az öröm csap át abba az ünneplésbe, amellyel már **királynak** látják és vallják Őt: „Áldott a **király**, aki az Úr nevében jön! A mennyben békesség, és dicsőség a magasságban!”*

Mit tesz most ez a **király**? Védelmébe veszi alattvalóit! A sokaságból néhány farizeus ezt mondta neki: „Mester, utasítsd rendre a tanítványaidat!” De ő így válaszolt: „Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.” Mert megvan az ideje a hallgatásnak, de megvan az ideje a szólásnak is. Most pedig a kiáltásnak van az ideje. Nem lehet hallgatni, mert jaj, amikor már a kövek kiáltanak! Akkor ítéletért kiáltanak azoknak, akik hallgattak, amikor szólniuk kellett volna.

A világba kell tehát kiáltani, hogy Jézus **Király**. Akinek királyi trónja elé oda lehet járulni (Zsid 5,16), akinek hatalma van. Nem az a baj, hogy a tanítványok kiáltanak, hanem az, hogy sokan nem ismerik Őt fel. Pedig nem akárkivel van dolguk! Gondolunk csak bele, milyen nagy megtiszteltetés egy **királyi** látogatás! A mindennapi életben is micsoda szégyen elmulasztani az ilyen kitüntető látogatást, vagy nem megfelelően fogadni egy ilyen kivételes látogatót... Élete végéig bánja, aki így járt, főleg, ha maga tehet róla.

Kedves Testvéreim! Így látjuk a virágvasárnapi örvendezésben Jézust, a népe által elutasított és emiatt **síró Királyt**. Egyedül Lukács jegyezte föl ezt az eseményt, de milyen jó, hogy nem hallgatta el! Így lett teljessé a kép a városról és Jézusról is. Mert Ő nem maga miatt sír, vagy netán a rá váró szenvedéssel kapcsolatban. Most sem magával van elfoglalva. Azokat siratja, akik nem ismerték fel Őt, Benne az Atya küldöttjét és ajándékát, az Isten hozzájuk intézett utolsó szavát. A város lelki vezetői is az általuk befolyásoltak miatt sír Jézus. Miattuk, mert számukra most már letelt az idő, és már nem lesz több lehetőségük Őt befogadni. Ezzel pedig az ítélet ideje kap teret.

Látjuk tehát, hogy ebben a nagy örvendezésben van egy éles kontraszt: Jézus **siratja** Jeruzsálemet. De jó, hogy ennyire világosan látszik, mert intő jel, figyelmeztetés a számunkra. Bizony, Őt nem kápráztatja el a város szépsége, ragyogása, amely minden zsidót büszkeséggel töltött el. Ezt az élményt várták a zarándokok is. Ő nem a külső látványra tekint. És nem is csak a szemével, hanem a szívével. Amelyben az az indulat, olyan lelkület van, hogy a megmentésünkért lemondott minden dicsőségéről és elhagyta értünk az eget. De sajnos, vannak, akikért ez hiába történt meg...

Így olvastuk: „Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta, és így szólt: *Bárcsak felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemed elől. ... és kő kövön nem marad benned, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét*”.

Az **egyik üzenet** ebben, hogy Jézus a békességre vezető út. Ő az, aki azért jött, hogy megbékéltessen minket az Atyával. Jó felismerni Őt, mint Isten békekövetét az életünkben. Más **királyok** hatalmaskodnak, háborúznak, pusztítanak, foglyokat ejtenek, Ő pedig békességet hirdet. Benne és Átala lehet békességünk. **Testvéreim**, aki békességre vágyik Istennel, embertársával, önmagával, boruljon le a **Békesség Királya** előtt. Jézus a mi békességünk.

„*Bárcsak felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemed elől*”. Itt van a **másik üzenet**. Mégpedig, hogy valami nyilvánvaló volt, de már nem lesz az. Az Úr adja, láttatja, mutatja kegyelmét – aztán ha válasz nélkül marad, egyszer csak kikerül a látótérből, és már nem lehet kérni, keresni, elfogadni. Letelt a lehetőség ideje. Az elmulasztott időt, lehetőséget siratni mindig fájdalmas dolog. Akiket siratott, ezt nem fogták fel. Mi felfogjuk?

Jézus azért sír, mert tudja, hogy mi a következménye, amikor az ember elmulasztja a kegyelem, az Istennel való békesség megragadásának a lehetőségét. Ahol nincs megbékélés, tehát bűnbánat és a bocsánat elfogadása, ott bekövetkezik az ítélet. Ezért Ő nem a fényben tündöklő csodás város szépségét látja, hanem már a közeli teljes pusztulást, ami az ítélet kiteljesedése lesz. Kő kövön nem marad benne.

Szívbe markoló az indoklás: „*mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét*”. Mi ez a meglátogatás ideje? Ez a kegyelem ideje – még nem az ítéleté. Nem a „de meglátogatta az Isten” megállapítás értelmében, ami alatt sokan megpróbáltatást, vagy akár büntetést is értenek – „Jaj, csak az Isten meg ne látogasson...” Nem erről van szó! A meglátogatás ideje az a kegyelmi idő, amelyben Isten közel jön hozzánk a szeretetével, irgalmával – igen, akár próbák között is – amikor felkínálja azt, amire szükségünk van, és amit csak Ő adhat. Amikor szólít, hívogat, csodákat cselekszik és irgalma kiárad. Annak idején az Úr Jézus földi jelenlétében, ma pedig igéje és Szentlelke által cselekszi ezt.

Kedves Testvéreim, az ige **harmadik üzenete** már a konkrét kérdés: Nekem is szól Jézus megállapítása, hogy nem ismerted fel a meglátogatásod idejét? Vajon nem sír-e Jézus miattam is? A szívek **Királya** vajon **Királya**-e az életemnek? A

virágvasárnap üzenete ma az, hogy számunkra **még tart** a meglátogatás ideje! Felismerhető. Mert ma még nem a kövek kiáltanak. Ma még Ő szól, szeretettel hívogat. Kínálja a közelségét. Amikor néven szólít, amikor szembesít önmagunkkal, Önmagával, elmondja, ki szeretne lenni a számunkra. Nem sírni szeretne fölöttünk, hanem örvendezni annak, hogy bevonulhat az életünkbe, elfoglalhatja a gyakorlatban is azt a helyet, ami egyedül Őt illeti meg. Hadd legyen válaszuk az, amit majd a záróénekekben fogunk énekelni: Jöjj, Királyom, Jézus, szívem, íme, megnyitom... *Ámen*

Pálmaág

Megrészegülve kiabál a nép,
zeng a "Hozsánna a Dávid Fiának!
Virágvasárnap leteszem Eléd
ezt a szívemben őrzött pálmaágot
én is, a fáradt ember, aki vár,
a Golgotát is ismerő zarándok,
s követlek Téged, hallgatag Király,
KI minden bűnöm látod, s megbocsátod.

Füle Lajos

Túrmezei Erzsébet: Otthonom

Otthonom a templom.
Ajtaján belépve mindig hazaérek,
Ismerősen csendül fülemben az ének,
Mintha minden hangja simogatás lenne!
Égi Atyám keze simogat meg benne.

Megterített asztal, –
éhező mellőle sose kel fel éhen,
megelégedhetik mennyei kenyéren:
élet kenyérével, élet italával,
igében, szentségben: Krisztussal magával.

Mesterem műhelye.

Azért keresem fel, hogy kezébe vegyen,
hogy régi emberből új emberré tegyen!
Hogy amíg templomát látogatom híven,
templommá formálja egész bűnös szívem!

Otthonom a templom.

Mennyei otthonom halvány földi mása,
drága tükörképe, szent hívogatása!
Míg egykor mennyei hajlékod befogad,
köszönöm, Istenem, földi hajlékodat!